

[Finansministeren.]

meldt i disse dage, vil jeg gerne i øjeblikket nøjes med at sige, at regeringen senere vil vende tilbage til dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh gjorde endelig nogle bemærkninger om decentraliseringen af statens udlånsvirksomhed. Jeg tror nok, at det ærede medlem også her henvendte sig til mig. Det er imidlertid sådan, at de lån, det ærede medlem talte om, gives gennem landbrugsministeriet. Det er ganske vist derefter finansministeriet, der administrerer lånene, når først lånedokumentet foreligger, men selve udbetalingen af lån og den procedure, der skal til, for at dette kan ske, foregår gennem landbrugsministeriet. Jeg kan kun sige, at jeg regner med, at dette vil blive overvejet nærmere.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Der er i offentligheden i øjeblikket en stor og forståelig interesse for at blive orienteret om, hvorledes opbygningen af vort forsvar skrider frem. Større pengemidler, end vi nogensinde tidligere har stillet til rådighed, disponerer forsvaret over i øjeblikket, og den længere tjenestetid, som vi har truffet beslutning om på et tidligere tidspunkt, vil lægge nye byrder på den værnepligtige ungdom.

Da vore anstrengelser i Danmark er et led i den vestlige verdens samlede anstrengelser og vi både i form af udrustning og på anden måde modtager en betydelig hjælp udefra til genopbygning af vort forsvar, er det klart, at der også for vore allierede er en interesse knyttet til, hvorledes den danske militære opbygning skrider frem.

Der foregår for tiden drøftelser i Paris om alle disse planer, drøftelser, hvor også den danske forsvarsplan indgår som et led, for at vi kan se, hvorledes den kan indpasses i det fælles billede. Det er derfor, medens disse drøftelser står på, ikke muligt i dag at give en endelig redegørelse for den øjeblikkelige situation, men det kan der blive lejlighed til på et senere tidspunkt.

Ligeledes gælder det for spørgsmålet om de 18 måneders tjenestetid — et problem, som interesserer mange både hjemme og ude —, at det heller ikke i dette øjeblik helt er modent til at blive endeligt behandlet, heller ikke af regeringen. Der er af mig nedsat et internt udvalg mellem departementet og hærkommandoen til overvejelse

af de praktiske skridt, og når dette udvalg indstilling til sin tid forelægges mig — jeg håber, det ikke varer længe —, vil det være muligt at give mere fyldige oplysninger om hele det problem, end det er muligt lige præcis i dette øjeblik.

Da der imidlertid for en uges tid siden, sådan mere en passant, også af mig er givet nogle meddelelser om de overvejelser, vi har været inde i, vil jeg i dag benytte lejligheden til at kommentere disse ting nærmere. Men forinden vil jeg gerne fremsætte et par almindelige bemærkninger om vort forsvars opbygning, bl. a. også på baggrund af de udtalelser, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har fremsat i sin finanslovtale.

Det er jo sådan, at et stort flertal her i rigsdagen har været enigt om at søge forsvarets genopbygning fortsat indenfor en bestemt økonomisk og nærmere afgrænset ramme. I betragtning af de store beløb, der her er tale om, må det være en almindelig interesse, at disse penge ikke gives forkert ud, og at man fra alle ansvarlige kredse her i landet loyalt arbejder med på, at de nødvendige forudsætninger for pengenes fornuftige anvendelse skabes. Det må være naturligt, at den mulighed for forsvarets personelle og materielle udvikling, som de givne bevillinger skal danne grundlag for, ikke hemmes af manglende forståelse af, at pengemidlernes anvendelse nødvendigvis må give sig udslag både i arealerhvervelser, i byggeri, i ansættelser, i lønudbetalinger og meget andet af betydeligt omfang. Sur kritik, der kan bidrage til at skabe usikkerhed hos det menneskelige element, der er helt afgørende for, at den materielle indsats kan udnyttes, virker heller ikke fremmende på opbygningen. Jeg tænker i denne forbindelse på kritik af den karakter, som kom frem fra det ærede medlem hr. Johs. Christiansen i forrige uge. Det ærede medlem havde sat sig som mål at bevise, at moral, hensynsfuldhed og værdig optræden indenfor forsvaret i almindelighed er stærkt på retur. Til dette brug fremdrog det ærede medlem en række eksempler, som jeg desværre må spilde tiden med at omtale lidt.

Det blev nævnt, at en landmand i Jylland havde anvendt selvtægt på en drastisk måde overfor en premierløjtnant, fordi man var kommet op at skændes om retten til at betrede vedkommendes jord. Denne sag er i øjeblikket til undersøgelse, hvorfor jeg på